

Z letalom nad Moskvo

Vojni poročevalec Egon Kieffer opisuje drugi nemški bombni napad na Moskvo: Nocoj poletijo letala našega krdeča nad Moskvo. Ob devetih zvečer nas je poklical poveljnik oddelka na raport zaradi končnih navodil. Naša napetost je dosegla višek. Pred našimi očmi se kaže načrt napada v velikih oblikih.

Kakor vedno, kadar velja napasti objekt, ki je še določena neznana zlasti glede protiletalske obrambe, si skušamo v naših možganih pojasniti vse potrebne priprave, potrebne za podvig takšne vrste.

Vendar pa je naš strah neupravičen. Sprehajamo se po letališču. Veliki sen se polagoma spreminja v resnico. Moskva, ki od Napoleonovih časov ni okusila trdot vojne, bo to noč na svojih lastnih zidovih občutila silovitost bombardiranja. To so naše misli v trenutku, ko vstopamo v letalo, kjer si s pomočjo žepnih svetilk poiščemo sedeže. Kmalu nato se letalo dvigne v zrak in odleti skozi temno noč proti vzhodu.

Hribček oblakov se kopljejo okoli nas. Za trenutek se posveti medel žarek med njimi. To je žarek pilotove svetilke, ki kontrolira aparate. Te naprave so v noči brez meseca in zvezd naše edino vodilo, edini naši prijatelji. Od časa do časa se oglasi naš radiotelegrafist s svojim tikkanjem. Tovariši, ki imajo službo na tleh, dobivajo s tem potrdilo, da je »Ira Ludwig« še vedno med zemljo in nebom.

Ure in ure letimo med kopami oblakov in ugibamo, kaj pride. Če se nebo ne zjasni, bo naša poslanstva postala problematična.

Tedajci nas začno otipavati sovjetski žarometi. Spoznamo, da nismo sami, kakor smo še nedavno mislili, med skrivnostni neba. Zarki tipajo in raziskujejo nebo.

Na severovzhodu se sledinji izlučijo rahel somrak, ki zahteva od opazovalca posebnega truda. Nam k sreči ne bo več dolgo potrebna ta razsvetljava, kajti pred seboj vidimo nekaj bolj svetlega, ki se več od trenutka do trenutka, da mora biti to naš cilj: Moskva...

Od sovjetske metropole smo oddaljeni še 150 km. Tedajci se oglasi povelje: »Natakite maske!« Nahajamo se v višini 4000 m ter opazujemo požare pod nami. Stišimo tudi že eksplozije, ki stresajo zrak.

Po nebu tipa že na stotine žarometov, ki se igrajo z oblaki na nebu, se skrivajo, pa zopet pokažejo ter vedno iznova začno svojo igro. Notranjščina kabine se nam nenadoma razsvetli. Svetloba je tako močna, da moramo pred njo zatisniti oči. Ošinil nas je žaromet. To je nevarna stvar, kajti sovjetski žarometi radi zasledujejo to, kar so odkrili. Mi pa imamo srečo. Odkrili so nas sicer, toda zasledovanje jo opustili.

Poženemo se proti mogočnemu trikotu, ki ga obeležujejo plameni. Zdi se, da gori tam doli kakšnih dvanajst majhnih ognjišč, iz katerih sulkajo plameni navkrišku. Razločimo tudi lijak, ki so jih na zemlji izkopale bombe. Od časa do časa se spodaj nanovo zasveti in medtem strašno grmi. Tudi zrak se trese. Granate trgajo zračne plasti, kajti protiletalsko topništvo strelja z vso besnostjo proti nam.

Naše letalo se z vso sigurnostjo približa določenemu cilju. Kakor ogromna draperija se razvije pod nami ognjeno morje. Požari uničujejo vse, kar dosežejo.

Nahajamo se tik nad našim ciljem. Opaževalec pritiska na vzvod in tovor se odpre ter zgripi proti zemlji. Nekaj trenutkov pozneje opazimo v morju plamenov nekaj

novih ognjišč. Ogenj uničuje svoje delo na vojaških objektih. In medtem, ko zavijemo zopet navzgor, da se oddaljimo od kraja uničevanja, opazimo v zraku balon. Ni strahu: ta je onasposobljen za borbo, njegove jeklene žice ne bodo napravile nobene škode več.

Domače živali poleti

Čeprav današnji čas ne pozna velikih sentimentalnosti proti nikomur, vendar ne smemo pozabiti, da domače živali v poletju zahtevajo v nekaterih ozirih več pozornosti kakor sicer.

Ptičje kletke ne smemo postaviti na sonce, kajti krilatci pevci težko prenašajo hudo vročino. Vodo moramo ptičjem premenjati večkrat na dan. Tudi pes prenaša vročino s težavo. Moramo mu nuditi možnost, da večkrat pije hladno vodo, ki ga osveži. Takisto moramo nuditi dovolj hladne vode tudi mački, kajti zgrešeno je na-

ziranje, da mačka ne potrebuje vode, »ker pije mleko...«

Često vodijo ljudje domače živali s seboj na sprehod. Tudi v tem oziru so potrebne gotove obzirnosti. Ni vsaka žival dovolj primerna za sprehajanje. Posebno pse vidimo večkrat, kako se mučijo s tem, da jih vlačijo na vrvi za gospodarjem. Konjem bi morali v veliki vročini poleti hladiti noge z mrzlo vodo. To jim dobro dade. Velja tudi pravilo, da konj ne sme stati predolgo na soncu, ker je to zanj škodljivo.

Sto let nemških lokomotiv

Letos poteka sto let, odkar je nemška tvrdka Borsig začela graditi lokomotive po sistematičnem načrtu.

L. 1841. je Borsig izdelal svojo prvo lokomotivo »Pluto«, ki je bila deloma še iz lesa. Vendar je bila že ta lokomotiva tako premišljena zgrajena, da je postala vodilni tip v nemški industriji železniškega materiala. Že prej sta namreč obratovali dve nemški lokomotivi: Saxonia in Phenix na progi Lipsko-Draždane.

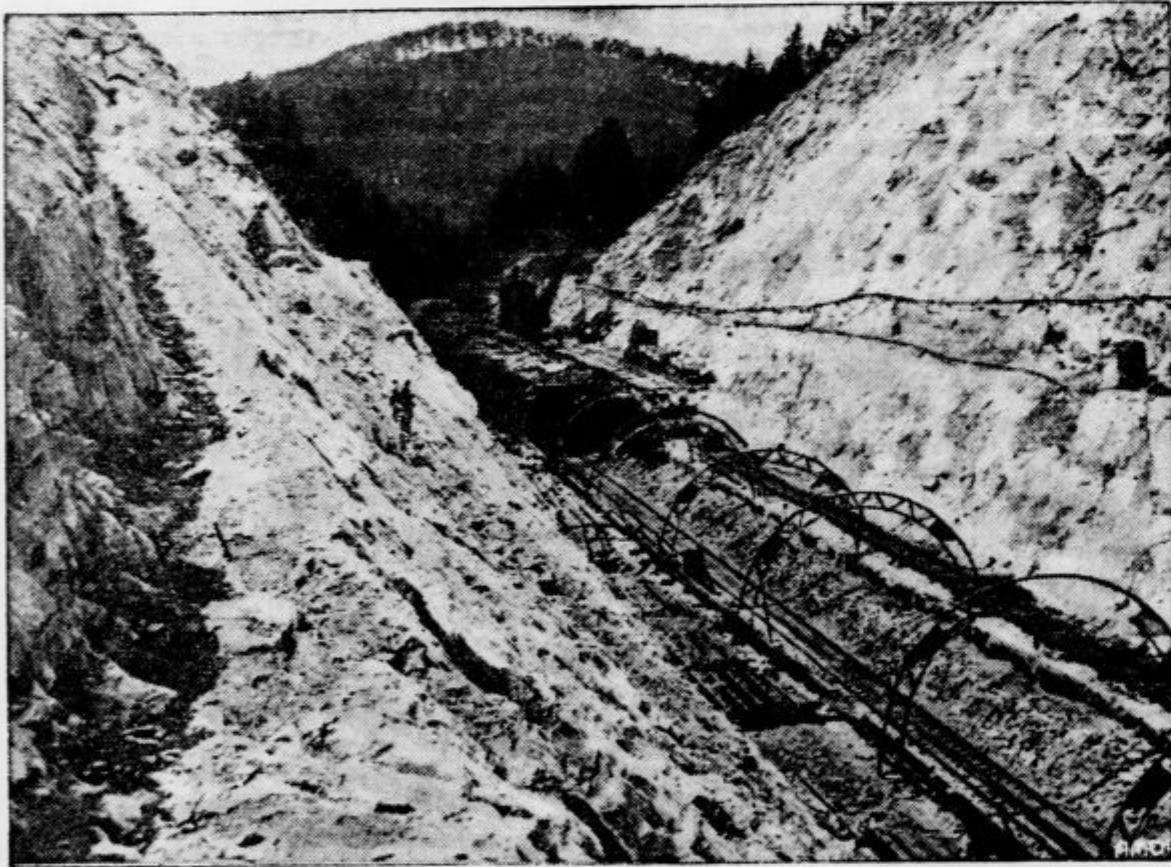
»Saxonia« je bila sploh prva nemška lokomotiva, ki so jo uporabljali v domačem prometu, medtem ko je Borsigov »Pluto« postal vzorec za standardno izdelavo. »Pluto« je napravila svojo prvo vožnjo z berlinske Anhaltste postaje ter je kmalu začela tekmovali s tedaj najboljšimi angleškimi lokomotivami, ki so še uvajale promet na nemških železniških progah.

Nova proga čez Atlantik

V nedeljo je prispel v Baltimore angleški potniški hidroplan »Bristol«. Imenovano letalo je prvo letalo svoje vrste, ki uvaža promet med Anglijo in Zedinjenimi državami z vmesnim pristankom v Foynesu na Irskem.

Na tej progi bosta zdaj vozila dva hidroplana, in sicer »Bristol« in »Berkwick«, pozneje se jima pridruži še tretji hidroplan »Bangor«. Vsa ta letala so tipa Boeing ter imajo po štiri motorje in so podobna znanim ameriškim Clipperjem. Nova potniška proga izpopolnjuje službo Clipperjev, ki vozijo do Lizbone, poleg tega pa zastopajo vojaške interese na Atlantiku.

Tecnica moderna — Moderna tehnika

Lavori allo sbarramento di una costruenda centrale elettrica in Islesia — Gradbena dela pri električni centrali v Šleziji

J. Esteven

SKRIVNOSTNA KRČMA

Ko sem ga tako držala za roko, je nepričakovano upognil prosto roko čez mojo desnico. Toda hitro jo je umaknil, rekoč:

»Zelo ste ljubezni, gospodična Ana.« In ko sva se potem vračala, je dodal: »Podoba je, da se v nesrečni krčmi res ni moči ogniti zoprnih dogovodlin. A v tem je tudi nekaj tolažbe. Če človek pazi in se skuša ogniti nesreče, se vsaj lahko zaneša, da se ista ne bo več ponovila.«

Tudi to pot je z lenim nasmeškom zamolčal tisto, kar so pomenile njegove besede, in ko sem ga poprosila, naj govori razločneje, je preskočil na drug predmet.

VIII Pri čaju

Ko je gospod Gill naslednje jutro prišel k zajtrku, se je na vse pretege opravičeval. Tolikanj zmedenega, tolikanj ponižanega in tolikanj obupnega se je delal, da ga je mati samo rahlo pokarala, posebno še, ker tudi Clavering očitno ni prisojal svojemu spopadu z Leilo bogvekakšnega pomena. Slepce je izjavil, da je pisico najbrže pograbila nerazumljiva mrznja do Claveringa, da pa bo posihmal spala pri njem v zaklenjeni sobi in se torej ni bati novih nevestnosti. Tako se je zaveda za zdaj uredila, čeprav mati ni pozabila namigniti Gilly, da bi moral ob prvem prihodnjem polomu zaradi Leile pobrati šila in kopita. In ko je bila kako uro pozneje sama z nami ostalimi, je priznala,

da bi bilo nemara bolje, ko bi se bila takoj po dogodku otresla lastnika in pisce, obeh na en mah.

To je bilo po razgovoru s služkinjami, izmed katerih se je bila ena zaletela v slepca, ko je s svojo palico trkljal po stopnicah nizdol. Služkinja, ki ji je bilo ime Maud, je bila na vse grlo zavreščala in kakor iz uma zdirjala v kuhinjo. Kuharica Sara in druga služkinja so z njo vred zbežale iz hiše, in mislim, da ni bil general Sheridan nič bolj spreten, ko je med svojimi yankeji vzpostavil red, kakor moja mati, ko ji je uspelo, da je pomirila ta dekleta. Vse svoje diplomatstvo, vso šegavost in odločnost je morala napeti, da jih je potolažila, in niti tako ni mogla do dobrega ugnati njihovega zbezanega šepetanja. Videla je, da bi ušle tisto minuto, ko bi se zgodilo še kaj podobnega.

Slepce si je bil ta čas privlekel stol na travnati prostor pred hišo in se je tam solnčil in smehljaj, medtem ko je pisca ležala zraven njega. Nismo imeli pravice, da bi mu to prepovedali; toda njegov neprijetni obraz in njegova plešasta glava sta bila kaj klavna reklama za našo gostilno. Ta človek je imel v sebi nekaj odurnega, nekaj, kar je sililo ljudi, da so se odmakali od njega. Morda jih je odbijal s svojim vedno enakim smehljajem in svojim bledim, ohlapnim obrazom.

Učinek sem opazovala pri družbi gospá, ki so se bile ustavile v naši gostilni na zajtrk. Gill se jim je nasmešnil in zavijal nos, ko so prišle na trato, in slišala sem, kako je ena izmed njih šepnila prijateljici:

»Ta mora biti blazen!«

Ko je potem vstal, da bi šel jest, in s svojimi

Pagoda di perle — Pagoda iz biserov

A Tokio c'è una pagoda originale, composta di 25 mila perle giapponesi — V Tokio imajo originalno pagodo, sestavljeno z 25 tisoč japonskih biserov

Utrjeni Leningrad

Ze od l. 1937. so označevali ozemlje v okolici Leningrada za »trdnjavo ozemlje«. To ozemlje obsega, kakor je zdaj ugotovljeno, površino 30 tisoč četvrtinskih kilometrov. V tem pasu živi kakšnih pet milijonov oseb.

Severna meja trdnjavskega ozemlja sega od Finskega ozemlja in Ladoškega jezera do ozemlja Pskova ob Stalinovi črti. Na zapadu tvori mejo Čudsko jezero z reko Narvo in Volhovo.

Strokovnjaki cenijo posadko Leningrada na 600 tisoč mož. Garnizija te posadke razpolaga po istih cenitvah tudi s 3000 letali. Tudi rdeča mornarica je dodeljena Leningradu v obrambo, leningrajski dežavci pa tvorijo posebno vojaško rezervno. V teku desetih let, ko so utrjevali »največjo trdnjavo na svetu«, so nastale na tem ozemlju velike fortifikacijske naprave z bunkerji iz cementa.

Žerjav povzročil železniško nesrečo

V noči od prošle sobote na nedeljo se je primerila na viaduktu v bližini postaje Camerlate železniška nesreča. Vlak, ki je odhajal ob eni ponoči iz Coma proti jugu, je vozil tudi vagon z žerjavom, ki menda ni bil dovolj močno pritrdjen. Žerjav se je zadel ob električni drog. Vlakovno osebje je skušalo ustaviti vlak z delavci, ki je prihajal iz severne smeri. Zaradi ovinka, ki ga je imela lokomotiva pred sabo, pa

Ko so se utrjevalna dela v Leningradu l. 1937. bližala svojemu koncu, so zapirali konzulate v mestu in izomenci so morali zapustiti mesto. Vsakdo, ki je imel kakšno pot skozi utrjeni sistem, je moral prositi za zadevno dovoljenje. Ker so fortifikacije zelo dobro maskirane, o njih ni na razpolago točnih podatkov.

Prebivalstvo Italije

Kakor poročajo iz Rima, je štela Italija v svojih 98 provincah ob koncu letošnjega junija 45 milijonov 209.937 prebivalcev.

Povišanje železniških tarif v Turčiji

Z dnem 15. avgusta t. l. bo turška vlada povišala vse tarife v osebnem prometu in za prevoz blaga. Povišek znaša pet odstotkov.

se jim to ni posrečilo in strojevodja nasprotnega vlaka je prezrl rdeče signale. Tako je vlak zavozil v žerjav, ki je zapiral pot čez tračnice. Strojevodja je bil pri priči mrtve, prva dva vagona sta bila razmeroma lahko poškodovana, tretji voz pa se je razbil. Po nesreči so našli 33 mrtvih in kakšnih 90 večinoma lahko ranjenih. Ponesrečenecem so prišli hitro na pomoč iz Coma ter iz Milana.

Un elefante di mare — Morski slon

Kapitan Zanni pripoveduje

Poveljnik podmornice, ki je potopila angleško vojno ladjo in se je vrnila v Italijo, kapitan Zanni, je dal novinarjem nekaj podrobnih izjav o tem dogodku, ki je bil obeležen že v 410. službenem vojnem poročilu.

Podmornica je plula po Sredozemskem morju pod vodo. Proti večeru so s pomočjo posebnih priprav ugotovili, da se jim približuje neka ladja. Podmornica se je takoj dvignila, da je lahko poveljnik s periskopom opazil, kako se prav za prav več ladij pojavlja na obzorju. Morje je bilo razgibano. Sovražnik je bil budno na straži.

Podmornica se je kljub temu popolnoma dvignila iz vode, tedaj pa so italijanski mornarji že opazili, kako se dva rušilca krčjem krazem pomikata proti podmornici. Zato se je podmornica naglo zopet pogreznila, zaradi mraka pa tudi iz periskopa ni bilo mogoče dobro videti, kako se gibajo sovražne ladje. Da ne bi sovražnik ušel, se je podmornica še enkrat dvignila iz vode in se poglala proti sovražnim ladjam. Čim na je bila na valovih, so italijanski mornarji opazili večjo vojno ladjo. Bil je alij velik rušilec ali manjša križarka. Spremljala sta jo še dva rušilca.

Bilo je treba bliskovito rešiti vprašanje,

ali naj se podmornica znova pogrezne pod vodo ali naj takoj napade. Če bi se bila ledja pogreznila, bi to gotovo pomenilo, da bi se sovražni cilj oddaljil. Zato se je podmornica z največjo brzino poglala proti ladji in sprožila proti njej dva torpeda. Takoj nato se je pričela spuščati pod vodo. V tem je bilo slišati prvo detonacijo. Bilo je jasno, da je prvi torpedo zadela. Že v naslednjem trenutku se je črta iz iste smeri še druga silna detonacija, podmornica pa je bila tedaj že pod vodo. Ladja ki je bila zadeta, je morala biti popolnoma uničena. Silne detonacije so bile dokaz, da je bila zadeta v strojni oddelek ali pa v skladišče streliva.

Minilo je nekaj minut v grobni tišini. Na površini so morali nedvomno z vso naglico reševati angleške mornarje, ki so še ostali pri življenju. Italijanske podmornice ni nihče zasledoval. Dve uri je podmornica mirno stala globoko pod površjem morja. Nato se je pričela polagoma odstrinjati v smeri, v kateri jo sovražnik gotovo ni iskal. Ko se je podmornica pozneje spet dvignila, sa na njej izvesili črno ruto z belim znamenjem za dokaz vsem tovarišem, da je bila dosežena nova zmaga nad sovražnikom. Malo pozneje so prispeli nazaj na svoje oporišče.

Štirje novi komisarji za obrambo

Po vesteh iz Moskve je Stalin imenoval štiri nove komisarje za obrambo v vojnem ministrstvu. Vrhovni komisar je Sađenko, ki mu stojijo ob strani še: general Geodorenko, specialist za tanke general Hruljev in general za letalstvo Cigarev.

A NEKDOTA

Italijanski slikar Marotti je odgovoril rimskim bogatašem, ko so mu očitali, da zahteva preveč za svoja dela:

»Svet je ostal dolžan velikanske vsote pokojnim umetnikom. Kot dedič imam pravico terjati vsaj nekaj onega, kar jim je bilo zadržano.

VS AK DAN ENA

»Korenčkov Pepe?«
»Ne. Cebulčkov Jože.«

žarevala blaženost na vse strani, ko je poslušala zavzete vzklize naših gostij, in je v svoji radosti in naglušnosti govorila tako glasno, da bi jo bili slišali tja do Ashlanda; toda njena prisrčnost in preprostost je gospo Oliverjevo in njeno hčerko takoj osvojila.

»Kakor hitro bosta utegnili, pridita doli na čaj,« je pri slovesu rekla mati. »V pečici imam torto, ki se ji bosta čudili, in kozarec vkuhanih breskev vama tudi odprem... Ali pa bi morda rajši, da vama Ana prinese čaj v sobo?«

Gospa Oliverjeva je odgovorila, da bosta pili čaj z nami in da takoj prideta. Kakor mi je kasneje priznala, je imela mati naraven dar, da je človeku vdahnila občutek prijateljstva, in tako se je naša gostilna prav zaradi nje razlikovala od vsake druge.

Tisto popoldne je bilo precej hladno, tako da sva pogrnili mizo v obednici, in Buck je zakuril v kaminu. Rage Clavering je stopil v obednico lačen kakor volk in lep kakor Apolon; ko sva ga predstavili Oliverjevima, se jima je po svoji navadi takoj prikupil — Graciji po mojih mislih kar preveč! Seveda, po načinu, kako se je oblačila, si že na prvi mah spoznal, da je bogata, in menila sem, da ga baš to mika in da je v tem zadosten dokaz, kakšne vrste človek je. Čutila sem, da bi se mu zdelo zanimiva in ljubka kakor gospodična Oliverjeva, ko bi mogla namesto svoje koteninaste obleke dati nase isto krilo in jopico kakor ona; toda misel na razliko, ki jo povzročata obleka in denar, me je bolela, tem bolj, ker me je spominjala mojega položaja in nujnosti, da ostanim na svojem mestu.

